

РЕШЕНИЕ

№ 3404

гр. София, 30.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 23.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **853** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. вр. със ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на В. Г. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ с искане да се осъди последната да му заплати сумата от 400лв., представляващи заплатените разноси за адвокатско възнаграждение по нахд №12890/2018г. по описа на СРС, по което е отменено Наказателно постановление №15-4332-013028 от 13.07.2015г. издадено от ответника, която сума се претендира ведно със законната лихва от подаване на исковата молба -24.01.2020г., до окончателното ѝ изплащане.

В съдебно заседание – исковата молба се поддържа от адв.Ч.. Претендират се разноси в настоящето производство по списък.

Ответникът –в писмения отговор изразява становище за неоснователност на иска. В същия визираща, че ангажирането на адвокат по нахд не е достатъчно за уважаване на иска. Не е доказано и плащане на адвокатско възнаграждение, доколкото представеното пълномощно не е извлечение от адвокатски кочан. Изтъква и съображението, че страната не е длъжна да ползва адвокатска защита. Прави се възражение и за прекомерност. Основа се и иска за лихва, тъй като лихва върху разноси не се дължи. В съдебно заседание ответникът поддържа становище си чрез юрк.П..

Представителят на СГП- прокурор Д.- изразява становище за основателност на исковата претенция и предлага да се уважи.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите

на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не са спорни следните факти:

1. НП №15-4332-013028 от 13.07.2015г. издадено от СДВР е отменено с влязло в сила решение на 27.10.2018г. от 28.09.2018г. по нахд №12890г. по описа на СРС за 2018г.

2. В производството пред СРС от ищеца е приложено пълномощно за заплатен адв.хонорар от 400лв. на адв.Ч./договор за защита и съдействие от 25.06.2018г./, която е депозирала жалбата и е представлявала лицето в провело се едно съдебно заседание.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО от правна страна СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

По въпроса предмет на спора има задължително тълкувателно решение, което следва да се съобрази. В тази връзка видно от ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ №1 от 15.03.2017г. по тълкувателно дело №2/2016г. на ВАС–„при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.“.

Следователно- формално всичките елементи от фактическия състав за уважаване на предявената искова претенция са налице –пряка и непосредствена вреда, незаконосъобразен акт и причинна връзка.

В тази връзка - не се споделя довода на ответника по същество, че лицето е можело да не ползва адвокат, тъй като е касае за право регламентирано в Закона за адвокатурата. Съответно възможността дали да го упражни или не- е именно на титуляра му, тъй като не всеки може да има правни познания , още повече в специфичната област на административното наказване.

Не се споделя и възражението на ответника, че представето пълномощно и договор не доказват платен хонорар-изложеното е достатъчно доказателство за да се направи извода, че между страните има предоставена платена адвокатска услуга. Дали получателят на плащането данъчно го е декларирал или не- е ирелевантно. Сумата с оглед размера ѝ не следва да се плаща и по банков път.

Спорен за състава е въпроса за размера на вредата вкл. и доколкото понастоящем от ответника се прави възражение за прекомерност:

Видно от чл.18, ал.2 от Наредба №1/2004г. в редакция ДВ бр.84/2016г. преди изменение ДВ 45/2020г. в сила от 20.05.2020г., то размера на адв.възнаграждение се определя съобразно размера на глобата във връзка с чл.7, ал.2, но не по-малко от 300лв.. Следователно –към момента на определяне на адв.възнаграждение за проц.представителство по нахд №12890/18г. на СРС платеният хонорар от 400лв. /при минимум от 300лв. тогава, сега от 20.05.отпаднала редакция/, не е прекомерен.

Констатира се, че въпроса дали възражение за платен в друго производство хонорар-може да се прави в настоящето е неуреден, но съдебната практика на ВАС го допуска –напр. видно от решение №15050 от 06.11.2019г. по адм.дело №1574/2018г. на III о на ВАС, „първоинстанционният съд трябва да направи преценка за съответствието между платеното възнаграждение и обема и сложността на свършената по делата работа, за да може размера на възнаграждението по чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата да е справедлив“ вкл. видно от посоченото решение може да се определи адв.размер под минимума като вреда по реда на ЗОДОВ.-

В тази връзка СЪСТАВЪТ има предвид и Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 на Съда на ЕС, където е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Посочено е, че съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални”. В този смисъл „изискването за пропорционалност би могло да се тълкува, че не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, но се изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла“.

Следователно –макар да не е прекомерен адвокатския хонорар от 400лв. към момента на определянето му, то с оглед посоченото решение на СЕС и промяната на чл.18, ал.2 от Наредба №1/2004г. с ДВ бр.45/202г. преди даване ход на делото по същество, то в цялост размера на платеното адвокатско възнаграждение не е справедлив, пропорционален и обоснован по смисъла на чл.36, ал.2 от ЗА и не представлява пропорционална вреда, поради което съставът приема, че е основателна претенцията за обезщетение в размер на 200лв. /размерът до който хонорарът не бил бил прекомерен вкл. и при конкретните обстоятелства за сложност на нахд протекло в едно заседание и при наличие на служебно начало/, а за остатъка от 200лв. искът е неоснователен. Следва за уважената част да се присъди и лихва, както е поискана – от деня на исковата претенция 24.01.2020г..

Относно –платеното възнаграждение пред настоящата инстанция- приложен е списък за разноски на л.26 за 300лв. –същото видно от чл.8, ал.1 т.1 от Наредба №1/2004г. не е прекомерно, но предвид уважената част на иска /1/2 от претенцията/ е основателно ца 150лв., поради което за тази сума следва да се осъди и ответника. Предвид констатацията, че от ищеца не е събрана 10лв.първоначално дължима д.т. и изхода от спора- следва за същата да се осъди ответника.

С оглед изложеното – СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да заплати на В. Г. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 200лв. вреди, представляващи част от заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по нахд №12890/2018г. по описа на СРС във връзка с отменено Наказателно постановление №15-4332-013028 от 13.07.2015г., която сума се дължи ведно със законната лихва от 24.01.2020г., като до пълния претендиран размер от 400лв. или за разликата от 200лв. ОТХВЪРЛЯ иска като неоснователен.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на В. Г. В. ЕГН [ЕГН] [населено място] сумата от 150лв. разноски по делото.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на АССГ 10лв. държавна такса по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му. Да се изпратят преписи на страните.

След влизане в сила на решението -да се върне нахд №12890/2018г. на СРС, приложено за послужване, поради отпадналата необходимост.

Съдия:

